

FELIPE YAGÜE

Psicòleg

“Quan perds la vista el que et fa més por és quedar-te fora del món”

Felipe Yagüe ajuda persones que acaben de perdre la visió, que passen per una “situació d'estrès molt aguda i intensa”. RUTH MARIGOT

Positiu Perdre la vista quan tenia 20 anys va resultar, lògicament, una experiència molt dura que Felipe Yagüe va saber revertir i en va sortir reforçat. Diu que ara és “més bona persona” i treballa ajudant els que estan passant per la mateixa situació

THAÏS GUTIÉRREZ

Amb només 20 anys Felipe Yagüe (Badalona, 1966) va rebre un diagnòstic dels que et deixen glaçat: patia neuropatia òptica de Leber, una malaltia minoritària que per a ell va suposar perdre el 96% de la visió en només dos mesos. Va ser un cop molt dur, però amb el temps va recuperar les ganes de viure, va estudiar psicologia i ara treballa a l'Institut de la Màcula ajudant persones que han passat pel mateix procés que ell va patir.

¿Com vas reaccionar quan als 20 anys et van dir que perdries un 96% de la visió?

Va ser un cop molt dur i un canvi total en la meua vida, perquè el 80% de la nostra interacció amb el món, amb les persones i amb l'espai el fem a través de la vista. Jo en un primer moment em vaig aferrar a l'esperança que aquesta malaltia tenia una reversibilitat. Vaig passar dels metges als curanderos i bruixots, intentant aferrar-me a qualsevol cosa. Però a poc a poc vaig anar veient que no era així i em vaig adonar que havia d'afrontar la meua vida d'una altra manera. Vaig tenir la sensació que havia sortit del món, almenys del meu món, i que havia de fer passos per tornar-hi a entrar de nou.

Com ho vas aconseguir?

És un canvi psicològic, emocional, de pensament però també de conducta. Tot ha d'anar junt. Has de pensar que es pot viure bé patint aquest problema però el gran pas és començar a fer coses i això es fa difícil. Els reptes canvien radicalment. Jo tenia 20 anys i el meu repte era estudiar, trobar una feina del que m'agradava, formar una família... i de cop el repte va passar a ser baixar a comprar el pa o anar a un bar a fer un cafè.

Vas aprofitar el diagnòstic per reorientar la teua vida i vas decidir estudiar psicologia. Per què?

Un cop superada la meua odissea a la recerca d'una solució per a la malaltia, vaig decidir apostar per la psicologia impulsat per l'experiència que estava vivint. Haver passat per un moment llarg i intens de dificultat va fer que m'interessés més per aquest àmbit.

I ara treballes donant suport a persones que estan en un procés com el teu, de pèrdua de visió.

Sí. Em vaig ficar a l'ONCE i a l'Associació de Discapacitat Visual de Catalunya i em vaig trobar envoltat de persones que estaven passant per aquesta situació i va ser com automàtic: em vaig posar a ajudar i a atendre els que estaven passant per un procés com el que jo havia passat.

Com els ajudes?

Tots els que perden la visió passen per una situació d'estrès molt aguda, molt intensa. Jo els ajudo acompanyant-los, fent el que anomeno un

ajustament a aquesta pèrdua visual, que es fa amb múltiples adaptacions.

Quines són?

El que necessitem en primer lloc és temps, cal pair la nova situació; després cal suport del cercle familiar i social per encaixar el cop. Després el que cal és reorientar la persona cap a un nou aprenentatge perquè tingui noves eines i tècniques d'interacció amb el món. Jo acompanyo i motivo per anar fent aquest camí adaptatiu. La motivació és fonamental perquè a ningú li ve de gust recórrer aquest camí.

Quina és la por més gran que expressen les persones que vénen a tu buscant ajuda?

La inactivitat. Tenen por de quedar-se fora del món, sense capacitat de participar-hi. La solució és sortir, afrontar totes aquestes situacions del dia a dia, els petits reptes... Encara que no vinguin de gust. La meua feina és no permetre que aquestes persones renunciïn a la vida que volien fer. Estem acostumats a la idea que per ajudar les persones els hem de donar solucions positives. En el cas de la pèrdua de visió això no és possible, només els podem acompanyar.

No estem acostumats als problemes sense solució.

Exacte. Se'ns fa difícil viure una situació que només podem acceptar. Ens passem la vida fugint del dolor i buscant el plaer i el benestar. El que jo els dic és que en aquest cas arribarem al benestar a través del dolor.

¿Aquest és el procés pel qual vas passar tu?

Jo, per exemple, recordo que quan vaig decidir estudiar psicologia em vaig adonar que allò era una muntanya. Era una facultat nova, espais nous, professors i companys nous... Al principi em va costar molt.

¿A la gent li costa acostar-se a persones que no hi veuen?

Sí. En un primer moment costa perquè no saben que no hi veiem. Jo per exemple vaig sense bastó i ningú em detecta si no ho explico. Això vol dir que cada vegada que conec algú haig d'explicar aquesta característica. Molta gent respon amb sorpresa, d'altres amb naturalitat i d'altres segueixen fent com si hi veïssis. Moltes vegades ho haig d'explicar tres o quatre vegades. Em passa també al carrer, o al súper, o les botigues. T'hi acostumes. Al principi em feia enfadar però ara ja no.

Què has après en tots aquests anys des que et van diagnosticar la malaltia?

Crec que he après a ser més bona persona, perquè acceptant la meua diversitat m'he fet més tolerant, més obert a la diferència, més creatiu... i més resilient. ■